

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ
ΓΕΦΥΡΙΟΥ ΤΗΣ ΑΡΤΑΣ

ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ:

ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤΕΛΛΑ & ΛΑΥΡΕΝΤΗ ΛΥΔΙΑ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΟ ΕΤΟΣ: 2017-2018

ΥΠ.ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: ΦΩΤΕΙΝΗ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

Σαράντα πέντε μάστοροι κι εξήντα μαθητάδες
γιοφύρι-ν-εθεμέλιωναν στης Άρτας το ποτάμι.
Ολημερίς το χτίζανε, το βράδυ εγκρεμιζόταν.

Μοιρολογούν οι μάστοροι και κλαιν οι μαθητάδες:
“ Αλίμονο στους κόπους μας, κρίμα στις δούλεψές μας ,
ολημερίς να χτίζουμε το βράδυ να γκρεμιέται ! ”

Πουλάκι εδιάβη κι έκατσε αντίκρυ στο ποτάμι,
δεν εκελάηδε σαν πουλί, μήδε σα χελιδόνι,
παρά εκελάηδε κι έλεγε, ανθρώπινη λαλίτσα :

«Α δε στοιχιώσετε άνθρωπο, γιοφύρι δε στεριώνει
και μη στοιχιώσετε ορφανό, μη ξένο, μη διαβάτη,
παρά του πρωτομάστορα τον όμορφη γυναίκα,
πόρχεται αργά τ' αποταχύ και πάρωρα το γιόμα».

Τ' άκουσ' ο πρωτομάστορας και του θανάτου πέφτει.
Γιάνει, μηνάει της λυγερής με το πουλί τ' αηδόνι :
Αργά να ντυθεί , αργά αλλαχτεί, αργά να πάει το γιόμα,
αργά να πάει να διαβεί της Άρτας το γιοφύρι.

Και το πουλί παράκουσε κι αλλιώς επήγε κι είπε:
"Γοργά ντύσου, γοργά άλλαξε, γοργά να πας στο γιόμα,
γοργά να πας και να διαβείς της Άρτας το γιοφύρι".

Να τηνε κι εξανάφανεν από την άσπρη στράτα.
Την είδ' ο πρωτομάστορας, ραγίζεται η καρδιά του.
Από μακριά τους χαιρετά κι από κοντά τους λέει:
"Γεια σας, χαρά σας, μάστοροι και σεις οι μαθητάδες,
μα τι έχει ο πρωτομάστορας κι είναι βαργωμισμένος;"

- Το δαχτυλίδι τόπεσε στην πρώτη την καμάρα,
και ποιός να μπει και ποιός να βγει το δαχτυλίδι νά 'βρει;
-Μάστορα, μην πικραίνεσαι κι εγώ να πά'σ'το φέρω,
εγώ να μπω, εγώ να βγω, το δαχτυλίδι νά βρω".

Μηδέ καλά κατέβηκε, μηδέ στη μέση επήγε
"Τράβα, καλέ μ', τον άλυσο, τράβα την αλυσίδα,
τι όλον τον κόσμο ανάγειρα και τίποτες δεν ήβρα".
Ένας πιχάει με το μυστρί, κι άλλος με τον ασβέστη,
παίρνει κι ο πρωτομάστορας και ρίχνει μέγα λίθο.

"Αλίμονο στην μοίρα μας, κρίμα στο ριζικό μας!
τρεις αδελφές είμαστε, κι οι τρεις κακογραμμένες,
η μια 'χτισε το Δούναβη, κι άλλη τον Αφράτη,
κι εγώ η πλιο στερνότερη της Άρτας το γιοφύρι.
Ως τρέμει το καρυόφυλλο, να τρέμει το γιοφύρι,
κι ως πέφτουν τα δεντρόφυλλα, να πέφτουν οι διαβάτες."

-Κόρη, τον λόγον άλλαξε κι άλλη κατάρρα δώσε,
πόχεις μονάκριβο αδελφό, μη λάχει και περάσει.
Κι αυτήν τον λογον άλλαξε κι άλλη κατάρρα δίνει.
" Αν τρέμουν τ' άγρια βουνά, να τρέμει το γιοφύρι,
κι αν πέφτουν τ' άγρια πουλιά, να πέφτουν οι διαβάτες,
τι έχω αδελφό στην ξενιτιά, μη λάχει και περάσει".

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΠΟΛΥ!
